

SÚMRAK STRÁŽCOV

THE
SPIRIT
ANIMALS™

VELKÝ NÁVRAT

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals

Súmrak strážcov

Veľký návrat

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Varian Johnson
Spirit Animals – Súmrak strážcov – Veľký návrat
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

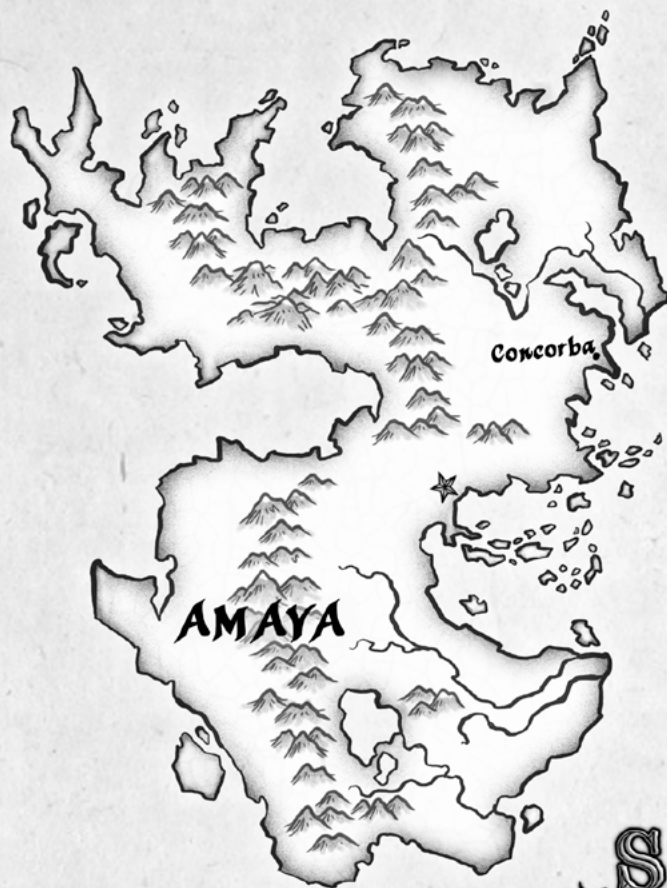
ALBATROS **MEDIA**

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS

VELKÝ
NÁVRAT

Varian Johnson

ERDAS

Venovanie

*Savannah, Sydney, Elisabeth, Adrienne, Danielovi, Tex, Johnovi
Marcusovi, Aidan a Nade. A Teovi a Sebastianovi, dvom psom,
ktoré nikdy nenatrafili na jablko, čo by im nechutilo.*

V. J.

Zerif

ZERIF VOPCHAL PRSTY DO MALEJ PUKLINY A VYLIEZOL NA úzky skalný výbežok. Pred ním sa tiahli veľkolepé štíty pohoria Kenjoba. Zdola k nemu doliehali neutíchajúce výkriky jeho prenasledovateľov – niloských bojovníkov a Zelenopláštnikov. Naháňali ho už niekoľko dní. Nazdával sa, že sa mu podarí skryť sa v niektorej z dedín v južnom Nile, no zakaždým ho niekto odhalil a upozornil naňho staršinu. Keď Zerif uvidel Zelenopláštnikov, ako sa zakrádajú medzi dedinskými chatrčami, aby ho zajali, vzal nohy na plecia.

Teraz, po vojne, zistil, že mu zostalo iba zopár spojencov. Po páde Stromu večnosti a pominutí účinkov Gerathoninej Žlče Dobývateľa stratili moc nad svojimi duchovnými zvieratami. Väčšina z nich sa hneď vzdala. A hŕstka bojovníkov, ktorí prisahali vernosť Krokodíliemu kráľovi, sa od Zerifa odvrátila. Keby ho našli, najskôr by ho sami vydali do rúk Zelenopláštnikom.

Nezostal s ním dokonca ani jeho šakal. Opustil ho rovnako ako ostatné zvieratá hneď po tom, ako stratil moc a prestal ich ovládať.

Nič to zato, pomyslel si Zerif. Ja som Zerif. Zasa zvíťazím. Ako vždy.

Keď liezol na ďalší výbežok, na tvrdej skale si odrel ruky aj tvár. Jeho roztrhaná modrá tunika trepotala v skučiacom vetre. Potom vzdušné prúdenie zmenilo smer a Zerifovi udrel do nosa pach hniloby. Rozhliadol sa okolo seba. Na vedľajšom výstupku, po jeho pravom boku, obrovské čierne kane ťobali do zvyškov nejakého zvieratá. Zerif cúvol, aby sa mohol dobre rozbehnúť, vyštartoval a skočil – unavené nohy sa mu vo vzduchu bezmocne hompáľali. Dopadol na okraj útesu, prekoprcol sa a takmer spadol do hlbokého, pustého údolia. Keď sa spamätal a znova stál pevne na zemi, rozbehol sa smerom k vtákom, aby ich odplašil.

Zadíval sa na rozkladajúcu sa zdochlinu. Z divokého psa veľa nezostalo – na ohlodaných kostiach viselo zopár kusov mäsa a franforce tmavej srsti. Zerif schmatol zvyšky zvieratá a prehodil si ich cez plece. Jeden zo Zelenopláštnikov mal duchovné zviera líšku. Zerif uvažoval, že páchnuca mrcina by mohla zamaskovať jeho pachovú stopu, a tak by sa konečne striasol prenasledovateľov.

Po ďalších úmorných hodinách lezenia sa dopotácal k dlhej praskline v skalnej stene. Stálo ho to veľa úsilia, ale napokon sa mu predsa podarilo prešmyknúť sa dovnútra. Studené hladké steny malej jaskyne miestami pokrýval riedky mach. Jaskyňa bola taká nízka, že sotva si v nej mohol sadnúť, nieto sa postaviť. Prsty mu omodreli a tak sa

triasol od zimy, že mu drkotali zuby. Napriek tomu sa neodvážil rozdúchať oheň.

Kypela v ňom zlosť. Keď uzatváral spojenectvo s Dobyvateľmi, nepredstavoval si, že to dopadne takto zúfalo. Sklamali ho.

Zdochlinu pohodil vedľa seba a schúlil sa do kľbka. Počká a premyslí si, čo podnikne. Zelenopláštnici ho skôr či neskôr prestanú naháňať.

A potom – zakrátko – sa znova stane neobmedzeným vládcom.

Uplynuli dva dni. Zerif však stále nevyšiel z jaskyne.

Zakaždým, keď sa na to odhodlával, sa mu zazdalo, že počuje kroky Zelenopláštnikov a pokrikovanie niloských bojovníkov. Možno to bol iba vietor. Alebo zvuk kameňov kotúľajúcich sa dolu úbočím. Možno mal halucinácie. Pokúsil sa zjesť trochu machu, aby načerpal sily, no hneď ako sa mu trpká zelená hmota dostala do žalúdka, vyvrátil ju.

A práve vo chvíli, keď bezvládne ležal na dne jaskyne s tvárou pritlačenou na zem, prvýkrát zazrel malého sivého červa, ako sa sunie smerom k nemu.

Vyzeral zvláštne tekuto – takmer ako oblak dymu. Tajuplne sa k nemu približoval, akoby mal niečo za lubom. Akoby vedel, že tam je. Zerif nikdy nič podobné nevidel.

Čo je to? Pijavica? Slimák?

A dá sa to jesť?

Pokrútil hlavou a uvažoval: *Azda mocný Zerif klesol tak hlboko, že ho vzrušuje predstava, ako si pochutnáva na červovi?*

Keď zdvihol odporného tvora, aby si ho lepšie obzrel, vyliezol mu po ruke oveľa rýchlejšie, než predpokladal. Ani sa nenazdal a mal ho na lakti. Zlostne potriasol pažou, lenže červom to ani nepohlo. Zavrátal sa do hlbokkej rany na jeho pleci. Zerifa premkla hrôza a prudko sa hodil o stenu – dúfal, že hnusného živočícha náraz rozdrví. Keď zistil, že manéver nepomohol, schytil ostrý kameň a pokúsil sa červa vyrezať.

Zdalo sa, že protivného tvora nič nezastaví. Predieral sa mu pod kožou ku kľúčnej kosti, potom na krk a napokon na tvár. Zerif vnímal, ako sa myká. Zajačal od strachu a bolesti. Červ sa mu hmýril na čele.

Zerif sa zvíjal, škriabal sa na tvári, nechty si zarýval hlboko do kože.

Odrazu sa upokojil. Prestal hýbať pažami aj nohami. Vyzeralo to, akoby mu končatiny viac nepatrili.

Pomaly sa mu do mysle vkrádala ozvena prastarého šepotu. Sprvu znela ticho, ale postupne silnela a prikrmovala hnev aj zlo, ktoré odnepamäti sídlili v hĺbinách jeho duše.

Vytryskla v ňom nevídaná sila. Postavil sa a uvedomil si, že necíti hlad ani bolesť.

Hlas mu prikazoval, aby pokračoval v ceste. Aby sa vydal na sever. Nájde tam bytosť s obrovskou silou. Orla.

Halawira.

Precitol a videl, že ho obklúčili stovky malých sivých červov. Vyliezali spoza kameňov a valili sa všetkými smermi ako tečúca tma. Parazity. Spojenci.

Vďaka nim sa znova stane mocným.

Všetci sa ho budú báť a klaňať sa mu tak ako kedysi.

Ovládne svet.

Vlny

TAKODA SEDEL NA BREHU SÍROVÉHO MORA. HOCI MU DO čižiem špliechala žltá kalná voda, ktorá vsakovala do opotrebovanej kože, nechcel sa posunúť vyššie. Z tohto miesta mal najlepší výhľad na nekonečné more, na rozoklané bralá a na úzky pruh pláže, čo vyzeral ako klin na štiepanie dreva.

Takoda pátral pohľadom po okolí a neprestával dúfať, že uvidí záblesk bledej pokožky Xanthe alebo jej bielych vlasov. Vedel, že *ona* ich nájde. Musela. Odmietal uveriť, že by to mohlo byť inak.

Naposledy ju zahliadol, keď bežali cez Arachanské lány. Koľko času odvtedy uplynulo? Hodiny? Dni? Alebo viac? Hoci ju poznal iba krátko, obľúbil si ich dlhé rozhovory. Zdalo sa, že jeho život v kláštore ju udivuje rovnako, ako jeho udivoval jej život v podzemí. Nebola len ich sprievodcom. Bola ich kamarátkou – *jeho* kamarátkou. A teraz sa stratila. Rovnako ako jeho rodičia počas vojny.

O kúsok ďalej na pláži Meilin s Conorom vydlabávali obrovskú fialovú tekvicu. Keď preskúmavali jednu z jaskýň v skalnom brale, našli tam pomerne veľké tekvicové pole. Šíril sa odtiaľ taký príšerný zápach, že Takoda takmer vyvrátil aj tú trochu jedla, čo mal v žalúdku. Po zaťažkávacej skúške sa však ukázalo, že tvrdá šupka obrej tekvice im môže poslúžiť ako čln.

Takoda začul za sebou kroky. Ani jemný piesok Sírového mora nedokázal stlmiť ťažkopádnu chôdzu Veľkého ľudopa – jeho duchovného zvieraťa.

Pred niekoľkými týždňami Takoda nepotreboval počuť Kovove kroky ani odfrkovanie, aby vedel, že sa blíži. Gorilí samec sa jednoducho vznášal na okraji jeho mysle. Aj keď sprvu ho to vyrušovalo, po čase si na to zvykol. Pripomínalo mu to tichý, neprestajný bzukot krídel kolibríka krúžiaceho okolo kvetiny. Lenže teraz, keď sa putá medzi duchovnými zvieratami a ich ľudskými spoločníkmi trhali, ľudoopovu prítomnosť sotva vnímal.

Predtým si Takoda myslel, že by sa mu hádam aj uľavilo, keby sa putá pretrhli. Možno by sa Kova konečne zbavil – toho prefíkaného, prekliateho pôvodcu dvoch veľkých vojen v Erdase. V tejto chvíli si však nevedel bez neho svoj život predstaviť.

Navyše, odkedy sa ľudoop stal jeho duchovným zvieraťom, Takoda až tak nevnímal zlosť a bolesť zo straty rodičov. Hnev a žiaľ síce nevymizli, ale ustúpili do úzadia. Neničili ho. Dokázal sa s nimi vyrovnáť. Lenže strata Xanthe jeho dávne pocity znova oživila a dokonca znásobila.

Kovo hodil vedľa Takodu plnú náruč skalných chalúh.

Bez Xanthe by nevedeli rozlíšiť jedlé rastliny od jedovatých, po ktorých by im prišlo zle – alebo ešte horšie. Napokon, práve ona im ukázala skalné chaluhy a naučila ich, ako z nich získavať živiny. Teda stále im pomáhala, aj keď tu s nimi nebola.

Kovo Takodu jemne štuchol do pleca, aby ho prinútil vnímať, čo mu ukazuje. Mladého mnícha často prekvapilo, ako nežne sa ho Veľký Ľudoop dotýka. Keď sa Kovo ubezpečil, že ho Takoda sleduje, spojil dva prsty a ukázal nimi na svoju tlamu.

„Ďakujem,“ povedal Takoda. „Ale čo Conor a Meilin? Už jedli?“

Takodu neudivilo, že gorilí samec pri zmienke o jeho priateľoch prevrátil veľké červené oči.

Kovo a Meilin sa neznášali. Pritom sa na seba dosť podobali, hoci by to ani jeden z nich nepriznal. Obaja mali vodcovské sklony a obaja všetko *vyžadovali*. Až sa zdalo, že niekoho o niečo poprosiť považovali za prejav slabosti.

A Conor? Takoda uvažoval, či ho už Kovo nadobro odpísal. Ako plynuli dni, nákaza sa zhoršovala. Parazit na ceste chlapcovou pažou síce postupoval pomalšie, ale zato vytrvalo. Hrozilo, že Conor mu čoskoro podľahne.

Takoda vzal časť skalných chalúh a podal ich Ľudoopovi. „Aj oni sa potrebujú najesť, Kovo. A zrejme by im lepšie chutilo, keby si ich sám ponúkol.“

Ľudoop odfrkol, otočil sa a štvornožky sa pobral späť k útesom. Zafaté tlapy pritom nahnevane zabáral do piesku, takže chaluhy, ktoré spadli na zem, pokropili drobné zrníčka špiny.

Takoda si vzdychol a vstal. Zdvihol chaluhy, striasol z nich piesok a zamieril k Meilin a ku Conorovi. Predtým im pomáhal vydlabávať tekvicu, no keď sa ukázalo, že viac času trávi pozorovaním mora než vyškrabávaním zápachajúcej dužiny, Meilin ho poslala preč.

Briggan vyskočil na nohy, rozbehol sa k Takodovi a začal okolo neho radostne krúžiť. „Prepáč, ale žiadne mäso pre teba nemám,“ povedal mu Takoda.

Vlk zakňučal a vrátil sa ku Conorovi. Od požiaru Arachanských lánov sa zdržiaval v chlapcovej blízkosti, hoci čierny piesok pod tlapami mu zjavne nerobil dobre.

„Kovo našiel ďalšie chaluhy,“ oznámil Takoda Conorovi. Chlapcovi po čele stekal pot. Takoda premýšľal, či to spôsobila namáhavá práca, alebo parazit, ktorý sa mu krútil na krku. Teraz už rozumel, prečo ich Meilin ustavične súrila, aby sa zbytočne nezdržiavali. Dochádzal im čas.

„Ďakujem,“ zamrmľal Conor. „Krátka prestávka mi príde vhod.“

„Vieš celkom určite, že sú to skalné chaluhy?“ ozvala sa Meilin, ktorá stále vydlabávala tekvicu. „Neprekvapilo by ma, keby sa nám Kovo pokúsil podstrčiť niečo jedovaté.“

Takoda pokrútil hlavou. „Kedy mu *vy dvaja* začnete dôverovať?“

„Nikdy,“ vyprskla Meilin.

Takoda sa rozosmial. Keď však pochopil, že Meilin to myslí vážne, vzal kúsok lepkavej rastliny a strčil si ju do úst. „Sú to skalné chaluhy,“ povedal, kým prežúval. „Tým som si celkom istý.“

„V poriadku. Skôr než vyrazíme, musíme ich nazbierať

čo najviac, aby sme mali zásoby na cestu.“ Meilin odložila kameň, ktorým vyškrabávala dužinu, a ponáľahovala si ruky. Od práce ich mala červené a odreté. „Čo myslíš, Connor?“ opýtala sa. „Bude to stačiť?“

Keďže chlapec neodpovedal, Briggan doňho drgol ňufákom.

Conor zažmurkal, pozrel na vlka a potom na Meilin. „Prepáč, čo si hovorila?“

„Nič dôležité,“ odvetila Meilin. Potom zavrela oči, dotkla sa tetovania na chrbte svojej ruky a pousmiala sa. O chvíľu sa objavila panda. „Prečo si trochu neoddýchneš? Dží sa o teba postará a my s Takodom zatiaľ pozháňame nejaké zásoby. Môžeme sa vydať na more, len čo sa vrátíme.“

Takodovi sa rozbúšilo srdce. Vypľul skalnú chaluhu. „Tak skoro? Možno by si si mala aj ty dopriať krátky odpčinok. S Kovom si môžeme vziať prvú hliadku...“

„V žiadnom prípade,“ schladila ho Meilin.

„Ak neveríš Kovovi, mne veriť môžeš,“ povedal Takoda a prehodil si zelený plášť cez plecia. „Nezabúdaj, že stojíme na tej istej strane.“

Dží, ktorá ošetrovala Conora, zdvihla hlavu, aby sledovala výmenu názorov medzi Meilin a Takodom. Zastrihala čiernymi ušami a posadila sa do piesku. Naklonila sa ku Conorovi, obľízala mu tvár, ale pohľadom neprestávala pozorovať Takodu.

„Niežeby som ti neverila,“ odvetila Meilin. „Len nás jednoducho súri čas.“ Obišla ich provizórnu loď a postavila sa pred Takodu. „A to, že počkáme o jeden deň dlhšie, ju nazad neprivedie.“

Takoda mal pocit, akoby mu vrazila dýku do srdca. „Ako to vieš?“ opýtal sa rozhorčene. Vo svojom hlase postrehol hnev. Mníchom v kláštore by sa to určite nepáčilo. „Xanthe sa tu vyzná lepšie než ktokoľvek z nás. Nakoniec nás nájde.“

„Takoda.“ Meilinin tón znel mierne, čo chlapca ešte väčšmi rozčúľilo. „Odvtedy prešli dva dni. Keby mohla, už by nás dávno našla.“ Zadávala sa ponad more. „Či už si právoplatný Zelenopláštnik, alebo nie, tvojou povinnosťou je zachrániť ríšu Sadre *kvôli* Xanthe. Určite by ti to aj ona povedala.“

Takoda uvažoval, či v ríši Sadre vôbec zostal niekto, kto by sa dal zachrániť. Toľko padlých mal Wyrm so svojimi parazitmi na svedomí!

„Pomôž mi nazbierať zásoby,“ povedala Meilin zmierlivo a položila mu ruku na plece. „Navyše, stále nám chýba veslo.“

Takoda sa odtiahol. „Neviem, či by som sa chcel stať *právoplatným* Zelenopláštnikom, keby to znamenalo, že sa mám správať takto chladne. Predpokladám, že veľká Meilin zo Zhongu veľmi dobre vie, aký to je pocit stratiť niekoho, na kom nám záleží.“

Meilin doširoka otvorila oči a potom ich rovnako rýchlo privrela. „V poriadku. Môžeš tu pokojne zostať a umárať sa sebaľútosťou. Zaobstarám zásoby sama.“ Otočila sa a rozzúrene sa pobrala preč.

Takoda sledoval, ako vchádza do jaskyne. V ústach pocítil horkosť, ktorú tentoraz nespôsobili skalné chaluhy.

Všimol si, že Dží sa naňho uprene díva. Prebodli sa pohľadom a Takoda cítil, ako mu panda vstupuje do mysle.

Pomaly sa rozplynulo všetko, čo poháňalo jeho hnev. Bolesť brucha spôsobená hladom, smútok zo straty Xanthe a jeho rodičov a dokonca aj beznádejnosť ich výpravy – to všetko vyprchalo.

Keď Takodovo srdce začalo znova pokojne biť, Dží sa od neho odpútala. Potom pozrela smerom k jaskyni, kde zmizla Meilin.

Takoda zhlboka vydýchol, obišiel tekvicu a pristúpil ku Conorovi a Dží. Zlosť, ktorá ním ešte pred chvíľou lomcovala, teraz vystriedal pocit zahanbenia. „Ďakujem, Dží,“ povedal a kľakol si pred pandu. „Conor, myslíš, že Dží chce, aby som šiel za Meilin?“

„Myslím, že by si mal chvíľu počkať, kým sa upokojí,“ odvetil Conor. Párkrát potľapkal pandu po hlave, presne za ušami. „Ale ty môžeš za ňou ísť, ak chceš,“ povedal jej. Dží pozrela na Conora a naklonila k nemu hlavu. „To je v poriadku,“ pokračoval chlapec. „Obaja vieme, že pre mňa už viac urobiť nemôžeš.“

Panda ho ešte raz oblízala a potom sa odvliekla cez pláž za Meilin. Conor sa zaprel do tekvice, aby sa zdvihol zo zeme. V sypkom piesku sotva udržal rovnováhu.

„Dovoľ, aby som ti pomohol,“ povedal Takoda a vyskočil na nohy. Chytil Conorovi pažu, prehodil si ju cez plece, a pritom sa tváril, že si nevšimol parazita, ktorý mu víril nad kľúčnou kosťou.

Došli na okraj zrázu, kde stál ich provizórny tábor.

Skalný výbežok sa tiahol do takej výšky, že sa nedalo povedať, kde sa začína a kde končí strop obrovskej jaskyne. Odtiaľ sem spadli.